

Otona Haliny Marcina Mariana Juliusza Aarona Gala Klarysy
 Św. Otona, biskupa (WD)
 W archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej patrona archidiecezji (WO)
 śwśw. Aarona i Juliana, mm. († 287)
 św. Domicjana op. († V w.)
 św. Eparchiusa op. († 581)
 św. Galia bpa Clermont († 551)
 św. Marcina bpa († III w.)
 św. Symeona Salos († VI w.)
 św. Teodoryka kpł. († 633)

Św. Otton z Bambergi, biskup (ok. 1060-1139). Urodził się w Szwabii, w rodzinie szlacheckiej. Do Polski przybył jako kleryk w orszaku opata Henryka z Wurzburga, który został później arcybiskupem gnieźnieńskim. W młodym wieku był kapłanem na dworze księcia Władysława Hermana. Po powrocie do Niemiec został kanclerzem cesarza Henryka IV, a później biskupem Bambergi. Dał się poznać jako wytrawny dyplomata, budowniczy i administrator. W roku 1124 na prośbę Bolesława Krzywoustego Otton przybył na Pomorze, aby je chrystianizować. Ewangelizował i chrzczył m. in. w Stargardzie, Pyrzycach, Kamieniu, Szczecinie, Lubinie, Kołobrzegu, Białogardzie. Jego misja, mimo trudności i przeciwności, zakończyła się pomyślnie. Podczas drugiej wyprawy stworzył na Pomorzu zręby organizacji kościelnej. Pochowano go w opactwie na Górze św. Michała niedaleko Bambergi. Kanonizacji dokonał papież Klemens III w 1189 roku. Św. Otton jest patronem archidiecezji szczecińskokamieńskiej, Pomorza.

W IKONOGRAFII św. Otton przedstawiany jest w stroju biskupa, czasami ma paliusz.

2 Lipiec

Urbana Juliana Jagody Bernardyna

Św. Bernardyna Realino, kapłan
 św. Eutyhusza m. († III w.)
 św. Monegundy († VI w.)

bł. Piotra bpa z Luksemburga kard. († 1387)
 śwśw. Procesa i Martyniana, mm. († III w.)
 św. Swituna bpa Winchester († 862)

Św. Bernardyn Realino, kapłan, urodził się w Carpi koło Ferrary. Studiował medycynę w Modenie i Bolonii. Doktor prawa rzymskiego i cywilnego. Był burmistrzem Felizzano, sędzią w Castel Leone, doradcą i pełnomocnikiem namiestnika Neapolu. Kiedy miał 34 lata, podczas rekolekcji podjął decyzję radykalnej zmiany życia. Wstąpił do jezuitów.

W trzy lata później przyjął święcenia kapłańskie. Pracował jako mistrz nowicjatu. Uznanie zyskał jako wybitny kaznodzieja. W 1574 roku wysłano go do Lecce, gdzie pozostał do śmierci. Swoją życzliwością i pobożnością podbił serca mieszkańców, którzy nazywali go "ojcem miasta". Miał dar ekstaz, prorocत्व, uzdrawiania. Pod koniec życia bardzo cierpiał. Trzy lata przed śmiercią utracił wzrok. Zmarł 2 lipca 1616 roku. Beatyfikowany przez Leona XIII w 1895 roku. Kanonizował go Pius XII (1947). Św. Bernardyn jest patronem Lecce.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest z Dzieciąciem Jezus na rękach, które miał otrzymać od Matki Bożej podczas jednej ze swoich ekstaz.

3 Lipiec

Tomasza Anatola Heliodora Jacka Leona Alfreda Miłostława

Św. TOMASZA APOSTOŁA (*Święto*)

św. Anatola bpa Laodycei († 458)

św. Datusa bpa Rawenny († IV w.)

św. Heliodora bpa Altino († IV w.)

św. Józefa Nyen m. w Indochinach († 1838)

św. Leona II pp. († 683)

św. Tryfona m. († III w.)

Michelangelo Merisi da Caravaggio "Niewierność św. Tomasza"

Św. Tomasz, Apostoł (+ ok. 67). Zwany także Didymos, "Bliźniak". Należał do ścisłego grona Dwunastu Apostołów. Ewangelie wspominają go kilkakrotnie: kiedy jest gotów pójść z Jezusem na śmierć (J 11,16); w Wieczerniku podczas Ostatniej Wieczerzy (J 14,5); osiem dni po zmartwychwstaniu, kiedy ze sceptycyzmem wkłada rękę w bok Jezusa (J 20,19 nn); nad Jeziorem Genezaret, gdy jest świadkiem cudownego połowu ryb po zmartwychwstaniu Jezusa (J 21,2).

Według tradycji św. Tomasz ewangelizował Fartów (Iran). Dotarł do Indii, gdzie poniósł męczeńską śmierć w Kalaminie (?). Pochowano go w Mailapur (dzisiaj przedmieście Madrasu). W III wieku relikwie przeniesiono do Edessy, potem na wyspę Chios. W 1258 roku krzyżowcy przewieźli je do Ortony w Italii. Św. Tomasz jest patronem Indii, Portugalii, Urbino, Farmy, Rygi, Zamościa; architektów, budowniczych, cieśli, geodetów, kamieniarzy murarzy stolarzy małżeństw, teologów.

W IKONOGRAFII św. Tomasz przedstawiany jest jako młodzieniec (do XIII w. na Zachodzie, do XVIII w. na Wschodzie), później jako starszy mężczyzna w tunice i płaszczu. W prezentacji ikonograficznej powraca wątek "niewiernego" Tomasza. Atrybutami Świętego są: kątownica, kielich, księga, miecz, serce, włócznia, którą go przeszyto, zwój.

4 Lipiec

Elżbiety Teodora Andrzeja Odonu Eryka Piotra Innocentego Grzegorza

Św. Elżbiety Portugalskiej (WD)
św. Andrzeja bpa Krety († 740)
św. Atanazego dk. m. († ok. 451)
św. Hiacynta m. († pocz. II w.)
św. Lauriana bpa Sewilli († VI w.)
św. Namfaniona m. († ok. 180)
św. Odo Dobrego († 959)
bł. Piotra Frassati tercjarza († 1925)
św. Teodora bpa († 150)
św. Udairyka bpa Augsburga († 973)

Św. Elżbieta Portugalska, królowa, urodziła się w Saragossie w 1271 roku. Była córką Piotra III, króla Aragonii, i Konstancji, królowej Sycylii. Jej ciotką była św. Elżbieta Węgierska. Kiedy miała 12 lat, wydano ją za Dionizego, króla Portugalii. Miała z nim dwoje dzieci: Konstancję i Alfonsa. Małżeństwo jednak nie było szczęśliwe. Elżbieta przyjmowała to z cierpliwością. Modliła się, pościła, świadczyła miłosierdzie. Była fundatorką wielu kościołów i klasztorów. Posiadała dar godzenia zwaśnionych monarchów. W Coimbrze, a potem w Lizbonie doprowadziła do zgody między Dionizym i Alfonssem, który zbuntował się przeciw rodzinemu ojcu. Interweniowała w zatargach swego męża Dionizego z jego bratem oraz z Ferdynandem Kastylijskim. Podczas walk między jej synem Alfonssem IV a jej wnukiem Alfonssem IX, królem Kastylii, podążyła na pole bitwy, zapobiegając wojnie. Nazwano ją "aniołem pokoju". Po śmierci męża, który zmarł na jej rękach pełen skruchy i nawrócenia, wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka i zamieszkała w założonym przez siebie klasztorze klarysek w Coimbrze. Zmarła 4 lipca 1336 roku. Beatyfikowana przez Leona X w 1516 roku. Kanonizował ją papież Urban VIII w roku 1626. Św. Elżbieta jest patronką Portugalii, Coimbry Estremoz, Saragossy Orędowniczka podczas udruk wojny.

W IKONOGRAFII Święta przedstawiana jest w stroju królewskim, czasami w habicie klaryski.

Jej atrybutami są: dzban na wino, flakonik z wodą zamienioną według legendy w wino, korona królewska w dłoniach, róża, księga.

Bl. Pier Giorgio (czyli po polsku: Piotr Jerzy)

Frassati urodził się w Turynie w Wielką Sobotę, 6 kwietnia 1901 roku. Frassati to młody Włoch, który nie był bynajmniej uosobieniem doskonałości - miał kłopoty z nauką, palił fajkę i cygara. Na jednym ze zdjęć widzimy go jak ciągnie z kolegami beczkę wina!

Jako zdrowy, wysportowany (czynnie uprawiał alpinizm, świetnie pływał, jeździł na rowerze, nartach i konno), przystojny student politechniki, był szczerze lubiany przez kolegów i koleżanki, których porywał na górskie wspinaczki w pobliskich Alpach, ale również do udziału w nabożeństwach kościelnych, procesjach i adoracjach (Jak przekazał jeden ze starych przyjaciół Ojca Świętego, podobno nasz Papież jeszcze w „czasach krakowskich” organizując wspólne wyjazdy z młodzieżą w góry, wzorował się właśnie na bl. Piotrze Jerzym!).

W 1918 roku zapisuje się do AKCJI KATOLICKIEJ i Kongregacji Maryjnej, a także rozpoczyna działalność w Konferencji św. Wincentego a Paulo w Turynie – organizacji charytatywnej. 28 maja 1922 r. wstępuje do III Zakonu św. Dominika (zakon świecki), przyjmując imię Girolamo (Hieronim) na cześć Savonaroli.

W 1924 r. zakłada z przyjaciółmi nieformalne „Stowarzyszenie Ciemnych Typów” (Societa Tipi Loschi), którego celem był apostołat wiary i modlitwy między innymi przez wspólne górskie wycieczki.

W latach 1920-22 ojciec Piotra Jerzego był ambasadorem w Berlinie. W tym czasie Frassati często bywał w Niemczech i nawiązał kontakt z wieloma tamtejszymi katolikami, m. in. przyjaźnił się z późniejszym znanym teologiem – Karlem Rahnerem. Żywo interesował się problemami górników (m. in. w zagłębiu Ruhry) i po ukończeniu studiów (Wydział Górniczy), chciał dzielić ich twarde życie: „[...] Będę inżynierem górnikiem, aby jeszcze więcej służyć Chrystusowi [...]”.

Frassati miał jedyną siostrę, o półtora roku młodszą Lucianę, poprzez którą losy związały rodzinę Frassatich z Polską. W styczniu 1925 roku Luciana wychodzi za mąż za młodego polskiego dyplomata – Jana Gawrońskiego. Właśnie Luciana Frassati-Gawrońska przyczyniła się do popularyzacji wiedzy o swoim bracie pisząc wiele książek tłumaczonych na wiele języków w tym także na język polski. Dzisiaj to dzieło kontynuuje jej córka – Pani Wanda Gawrońska.

W grudniu 1922 roku Frassati zwiedza kopalnie w Katowicach, a w drodze powrotnej spędza pół dnia we Wrocławiu.

Bł. Piotr Jerzy Frassati umiera w sobotę 4 lipca 1925 r., w wieku 24 lat na chorobę Heinemedina, którą zaraził się od biednych, którym pomagał. Wyruszył w drogę: „[...] do naszej prawdziwej ojczyzny, by śpiewać na chwałę Boga”.(P. G. F.)

Ogłoszony błogosławionym przez Jana Pawła II 20 maja 1990 roku. Patron młodzieży i studentów oraz ludzi gór.

Kościół zaprasza Was do tego, abyście wszyscy byli świętymi w waszym codziennym życiu, tak jak był nim bł. Piotr Jerzy [Pier Giorgio Frassati].

Popatrzcie jak wyglądał człowiek OŚMIU BŁOGOSŁAWIENSTW, który nosił w sobie na co dzień radość Ewangelii, Dobrej Nowiny, radość zbawienia ofiarowanego nam przez Chrystusa. (Jan Paweł II)

5 Lipiec

Marii Antoniego Atanazego Karoliny Filemona

Św. Antoniego Marii Zaccaria, kapłana (WD)

Św. Marii Goretti, dziewicy i męczennicy (WD)

Św. Atanazego z góry Athos, opata

św. Cyryli m. († IV w.)

bł. Eliasza de Bourdeille bpa Tours kard. († 1484)

Św. Antoni Maria Zaccaria, kapłan, zakonnik.

Urodził się w Cremonie 1502 roku. Studiował medycynę w Padwie. Dał się poznać jako lekarz pełen troski, życzliwości i bezinteresowności. Katechizował dzieci i młodzież. Mając 26 lat przyjął święcenia kapłańskie. W 1530 roku założył kongregację Kleryków Regularnych św. Pawła. Od kościoła św. Barnaby w Mediolanie, gdzie osiedlił się nowy zakon, nazwano ich barnabitami. Spopularyzował 40-godzinne nabożeństwo. Wyniszczony pracą apostolską, zmarł 5 lipca 1539 roku. Do dziś wielu pielgrzymów gromadzi się przy jego grobie w Mediolanie.

W IKONOGRAFII św. Antoni przedstawiany jest m. in. w towarzystwie św. Pawła Apostoła, do którego miał szczególne nabożeństwo. Bywa ukazywany z monstrancją w ręku. Czasami, jako czciciel Męki Pańskiej, trzyma krzyż. Atrybuty: hostia, kielich, lilia.

Św. Maria Goretti, dziewica, męczennica (1890-1902). Urodziła się w Corinaldo koło Ankony. Pochodziła z ubogiej wiejskiej rodziny. Kiedy miała 10 lat, umarł jej ojciec. Maria pomagała matce i opiekowała się rodzeństwem. W wieku 12 lat, broniąc swej niewinności, została zaszytowana przez 16-letniego chłopca z sąsiedztwa. Przed śmiercią darowała winę swemu zabójcy. W procesie beatyfikacyjnym świadkowie podkreślali niezwykłą dla tak młodej dziewczyny pracowitość, zaradność i nadzwyczajną pobożność. Pius XII beatyfikował ją w 1947 roku. Kanonizował w trzy lata później. Jest patronką młodzieży.

6 Lipiec

Marii Dominiki Dominika Piotra Gotarda Łucji Izajasza
Bł. Marii Teresy Ledóchowskiej (WO)

św. Dominiki dz. m. († III w.)

św. Goara kpł. († VI w.)

bł. Piotra od Krzyża zk. († 1522)

Bł. Maria Teresa Ledóchowska, dziewica, zakonnica. Urodziła się 29 kwietnia 1863 roku w Loosdorf w Austrii, dokąd jej rodzina wyemigrowała po powstaniu listopadowym. Otrzymała religijne wychowanie. W 1883 roku przeniosła się z rodziną do Lipnicy Murowanej koło Bochni. Po śmierci ojca została damą dworu księżny tokańskiej w Salzburgu. Tutaj zetknęła się z problemami misji w Afryce. W 1889 roku zaczęła wydawać pismo "Echo aus Africa", które w cztery lata później ukazało się w języku polskim. Za zgodą Leona XIII założyła instytut zakonny, który nazwała Sodalicją św. Piotra Klawera. Jako pierwsza złożyła w nim śluby zakonne. Była człowiekiem niezwyklej energii i pracy. Miała szczególne nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusa. Zmarła 6 lipca 1922

roku w Rzymie. Beatyfikował ją w 1975 roku Paweł VI. Jest patronką dzieł misyjnych w Polsce.

W IKONOGRAFII bł. Maria Teresa przedstawiana jest w habitie Sodalicji św. Piotra Klawera, czasami z murzyńskimi dziećmi.

7 Lipiec

Willibalda Sędzysława Benedykta Ewalda Klaudiusza Sędzysławy Dominika Łucjana
Apoloniusza Antonina

Bł. Benedykta XI, papieża

błbł. Cezydusza Giacomantonio, Józefa, Gambaro, Antonina Fantosati, mm. w Chinach († 1900)

św. Edylburgi królowny ksieni († VIII w.)

św. Heddy bpa († 705)

św. Illidiusza bpa († 384)

św. Odon bpa († 1122)
św. Pantena († II w.)
śwśw. Peregryna, Lucjana, Pompejusza, Hezychiusza, Papiusa, Saturnina, Germana, mm. († II w.)
św. Wilibalda bpa († 787)

Bł. Benedykt XI, papież. Michał Boccasini, późniejszy papież, urodził się w 1240 roku w Trevisio. Matka jego była praczką. Miał 14 lat, kiedy wstąpił do dominikanów. Po ukończonych studiach teologicznych w Wenecji i Genewie został wkrótce prowincjałem. Bonifacy VIII mianował go biskupem Ostii i kardynałem. Jako kardynał prowadził liczne misje dyplomatyczne z ramienia Kościoła pośredniczył w zawarciu pokoju pomiędzy Filipem Pięknym, królem Francji, a Edwardem I, królem Anglii. Był wysłany jako legat na Węgry, do Polski, Serbii, Dalmacji. Człowiek łagodny, życzliwy, głębokiej modlitwy W 1303 roku został wybrany papieżem.

Benedykt XI zmarł 7 lipca 1304 roku w Perugii. Tam w kościele św. Dominika spoczywają jego relikwie. Beatyfikowany przez Klemensa XII w 1736 roku.

8 Lipiec

Jana Eugeniusza Edgara Kiliana Elżbiety Prokopa Grzegorza

Św. Jana z Dukli, Kapłana (WO)

W archidiecezji przemyskiej - patrona archidiecezji (WO)

Św. Edgara Spokojnego, króla

śwśw. małżonków Akwili i Pryscylii, mm. († I w.)

bł. Eugeniusza III pp. († 1153)

św. Kiliana bpa († 689)

bł. Piotra z Amiens zk. († 1115)

św. Prokopa m. († 303)

Św. Jan z Dukli urodził się w rodzinie mieszczańskiej. Po studiach na uniwersytecie w Krakowie wstąpił do zakonu franciszkanów. Zostawszy kapłanem pracował w różnych klasztorach Małopolski. Pod wpływem św. Jana Kapistrana przeniósł się do bernardynów. Działał w Krakowie, Poznaniu i Lwowie. Pod koniec życia stracił wzrok. Miał dar prorocstwa. Św. Jan został beatyfikowany przez Klemensa XII (1733). Kanonizowany przez Jana Pawła II (1997). Patron Królestwa Polskiego, Wielkiego Księstwa Litewskiego, archidiecezji przemyskiej, Lwowa, rycerstwa polskiego. Relikwie Świętego spoczywają w kościele w Dukli.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest św. Jan z Dukli w habicie zakonnika, czasami jako niewidomy. Jego atrybutem są promienie światła.

9 Lipiec

Augustyna Weroniki Zenona Adriana Lukrecji
Św. męczenników Augustyna Zhao Rong kapłana i 119 towarzyszy (*WO*)
Św. Weroniki Giuliani, dziewicy, ksieni
bł. Adriana Fortescue m. († 1538)
śwśw. Anatolii dz., Audaksa, mm. († poł. III w.)
św. Brycjusza bpa Martuli († IV w.)
św. Cyryla bpa († poł. III w.)
św. Hadriana III pp. († 885)
św. Jana z Kolonii m. († 1572)
bł. Joanny Scopelli zk. († 1491)
św. Mikołaja Pieck zk. m. († 1572)
śwśw. Patermucjusza, Kopresa, Aleksandra, mm.
(† IV w.)

Początki ewangelizacji Chin sięgają V w., ale misje europejskie w tym kraju rozwinęły się szczególnie w czasach nowożytnych, poczynając od XVI w. W ciągu minionych czterech stuleci Kościół katolicki w Chinach wzrastał nieprzerwanie, choć w niektórych okresach i regionach bywał prześladowany. Za pierwszego męczennika uznawany jest o. Franciszek Fernández de Capillas, hiszpański dominikanin, umęczony w 1648 r., beatyfikowany w 1909 r. Wchodzi on w skład 120-osobowej grupy męczenników kanonizowanych 1 października, której przewodzi Augustyn Zhao Rong, pierwszy chiński kapłan umęczony za wiarę. Pozostali męczennicy to w części europejscy zakonnicy — członkowie zgromadzeń, którym Stolica Apostolska powierzyła prowadzenie misji w różnych regionach Chin (jezuici, franciszkanie, dominikanie, salezjanie i członkowie Paryskich

Misji Zagranicznych) — a w części rodowici Chińczycy — biskupi, kapłani i świeccy, mężczyźni i kobiety. Najmłodszy z nich miał zaledwie 9 lat.

Augustyn Zhao Rong pochodził z prowincji Syczuan. W wieku 20 lat zaciągnął się do wojska i wchodził w skład oddziału, który eskortował do Pekinu grupę chrześcijańskich więźniów. Uderzyła go ich cierpliwość i odwaga. Ponownie zetknął się z chrześcijanami w prowincji Wuczuan, gdzie poznał uwięzionego o. Marcina Moye. Przykład wiary i miłości tego kapłana oraz jego katecheza skłoniły Augustyna do przyjęcia chrześcijaństwa. Otrzymał chrzest z rąk o. Moye w wieku 30 lat. Przez następnych pięć lat przygotowywał się do kapłaństwa i przyjął święcenia w 1781 r. Przez wiele lat pełnił posługę kapłańską. W okresie prześladowań wszczętych za panowania cesarza Jiaqinga został aresztowany, gdy udzielał sakramentów choremu. Uwięziony w Chengdu, został skazany na dotkliwą karę cielesną, choć miał już 69 lat. Otrzymał 60 uderzeń bambusowym kijem w kostki i 80 policzków zadanych skórzaną podeszwą. Zmarł w więzieniu kilka dni później, 27 stycznia 1815 r. Jest pierwszym kapłanem chińskim — męczennikiem.

10 Lipiec

Olafa Kanuta Filipa Witalisa Amelii Rufiny Sylwana Daniela Emanuela

Św. Antoniego Peczerskiego, opata (983 - 1073)

św. Amalbergi zk. († IX w.)

śwśw. Bianora, Sylwana, mm. († IV w.)

bł. Emanuela Ruiz m. w Libanie († 1860)

śwśw. Leoncjusza, Maurycego, Daniela, mm. († IV w.)

śwśw. sióstr Rufiny i Sekundy, mm. († III w.)

Św. Antoni Peczerski, opat (983-1073). Antypas jego pierwotne imię, pochodził z grodu Lubecz, leżącego na północ od Kijowa. Jako młody człowiek zapoznał się z życiem zakonnym na górze Athos. Po powrocie na Ruś w pobliżu Kijowa zajął pieczarę, w której wiódł surowe życie pustelnika. Od tego miejsca otrzymał przydomek "Peczerski". Po pewnym czasie zaczęli gromadzić się wokół niego uczniowie. Z ich pomocą powiększył pieczarę i urządził w niej cerkiew. Wokół wydrążono grotycele. Dał tym samym początek Ławrze Peczerskiej. Kiedy życie wspólnoty było w miarę zorganizowane, mianował igumena, a sam usunął się do osobnej grotki której nie opuszczał. Zmarł mając 90 lat.

Ruś widziała w nim swego ojca życia monastycznego, związanego z tradycją wschodnią.

11 Lipiec

Benedykta Olgi Piusa Pelagii Kaliny Piotra

Św. BENEDYKTA, OPATA, PATRONA EUROPY (*Święto*)

św. Abundiusa kpł. m. w Kordobie († 854)

św. Cyndeusza kpł. m. († III w.)

św. Jana bpa Bergamo m. († ok. 680)

św. Olgi Mądrej księżny († 969)

św. Piusa I pp. († 155)

św. Sabina († VI w.)

Św. Benedykt, opat. Urodził się w Nursji około 480 roku. Był synem właściciela ziemskiego. Kształcił się w Rzymie, lecz przerwał naukę i podjął życie pustelnika w Affile. Po paru latach przeniósł się w góry niedaleko Subdiaco. Kiedy zaczęli gromadzić się wokół niego uczniowie, założył w okolicy 12

klasztorów. Później przeniósł się w ruiny opuszczonej, niewielkiej fortecy na Monte Cassino, gdzie założył opactwo. Tutaj napisał "Regułę", która stała się podstawą życia monastycznego na Zachodzie. Zaleca w niej roztropność i umiar w modlitwie, pracy i spoczynku. Ukazuje drogę do doskonałości religijnej poprzez panowanie nad sobą, pokorę, posłuszeństwo. Poważną część dnia zakonnika przeznaczył na "lectio divina" - czytanie Pisma Świętego. Święty wprowadził do zakonu profesję - prawem zagwarantowaną przynależność do klasztoru, oraz stabilność miejsca, czyli zobowiązanie mnichów do pozostawania w jednym klasztorze aż do śmierci. Jego sława ściągała wielu współczesnych mu, m. in. odwiedził go król Gotów, Totiia. Św. Scholastyka, bliźniacza siostra św. Benedykta, w pobliżu Monte Cassino założyła benedyktyńską gałąź żeńską. Święty umarł 21 marca 547 roku. W klasztorze na Monte Cassino żyło wtedy 150 mnichów. "Reguła" św. Benedykta wywarła poważny wpływ na całe życie klasztorne Europy Zachodniej. W Polsce najbardziej znanym opactwem benedyktyńskim jest Tyniec. Tradycja nadała św. Benedyktowi tytuł "patriarchy" monastycyzmu Zachodu. Paweł VI w roku 1964 ogłosił go patronem Europy. Św. Benedykt jest także patronem wielu zakonów, diecezji tarnowskiej, Francji; architektów, górników, inżynierów, nauczycieli, speleologów, uczniów, wydawców. Orędownik w chorobach róży oraz konających. 11 lipca upamiętnia dzień przeniesienia relikwii Świętego.

W IKONOGRAFII św. Benedykt przedstawiany jest w habitach benedyktyńskich, w kukuli, z krzyżem w dłoni.

Jego atrybutami są: anioł, bicz, hostia, kielich z wężem, księga, kruk z chlebem w dziobie, księga reguły w ręce, kubek, pastorał, pies, rozbity puchar, infuła u nóg z napisem "Ausculta fili" - "Synu, bądź posłuszny", wiązka różg.

12 Lipiec

Brunona Jana Bonifacego Marcjanny Pameli Weroniki Benona
Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, biskupa i męczennika (*WO*)
W diecezji łomżyńskiej - głównego patrona diecezji (UROCZYŚĆ)
św. Andrzeja z Rinn († XIV w.)
św. Epifany m. († III/IV w.)
św. Hermagorasa bpa Akwilei († I w.)
św. Jana Gwalberta op. († 1073)
św. Jana Jones m. w Anglii († 1598)
bł. Jazona († I w.)
śwśw. Nabora, Feliksa, mm. († ok. 304)
św. Paterniana bpa Bolonii († IV w.)
św. Paulina m. († I w.)
śwśw. Proklusa i Hilariona, mm. († II w.)
św. Wiwencjola bpa Lyonu († ok. 524)

Św. Brunon Bonifacy z Kwerfurtu, biskup, męczennik (970-1009). urodził się w 974 r. w rodzinie grałów niemieckich w Kwerfurcie. w roku 986 uczył się w szkole katedralnej w Magdeburgu. Studia odbywał pod kierunkiem magistra Geddon. Tu zetknął się z metropolitą magdeburckim, Gizylerem i z Thietmarem, późniejszym biskupem w Merserburgu, autorem znanej Kroniki. w roku 995 został mianowany kanonikiem katedralnym w Magdeburgu. w roku 997 wraz z cesarzem Ottonem III udał się do Rzymu. Tu w roku następnym (998)

wdział habit benedyktyńskiego mnicha na Awentynie w opactwie św. Bonifacego i Aleksego. Pięć lat wcześniej w tym samym klasztorze przebywał św. Wojciech i bł. Radzim. Brunon otrzymał jako imię zakonne Bonifacy.

W roku 999 Bonifacy złożył śluby zakonne. w tym samym czasie zaprzyjaźnił się ze św. Romualdem, który miał już sławę świętego męża i ojca nowej rodziny zakonnej. w roku 1001 Bonifacy znalazł się wśród jego synów duchowych w eremie Pereum koło Rawenny. w tym samym roku jesienią udała się do Polski pierwsza grupa kamedułów z Pereum: Św. Jan i św. Benedykt. Misję tę zorganizował św. Romuald na prośbę cesarza Ottona III i króla polskiego, Bolesława Chrobrego. Mieli oni działać wśród Słowian nadodrzańskich. Do nich to miał się dołączyć Brunon. Dla wyjednania misji odpowiednich przywilejów papieskich, św. Romuald wysłał go do Rzymu. Papież Sylwester II chętnie udzielił wszystkich potrzebnych dla misjonarzy indultów. Brunon otrzymał także od papieża paliusz, a więc tym samym nominację na metropolitę misyjnego. Dawało mu to uprawnienia do mianowania biskupów na terenach misyjnych. z niewiadomych przyczyn, sakrę biskupią Bonifacy otrzymał dopiero w roku 1004 w Magdeburgu. w ten sposób Brunon był pierwszym metropolitą pogańskich Słowian zachodnich, do których był wysłany jako misjonarz.

Złożona sytuacja polityczna na terenie Polski sprawiła, że Brunon zatrzymał się we Włoszech, a potem na dworze cesarza. w 1005 r. udał się na Węgry, aby tam szukać pola dla swojej działalności. w roku 1006 był w Polsce, by w roku następnym (1007) znaleźć się po raz drugi na Węgrzech. Papież wysłał go w tym samym czasie także do Kijowa, a nawet do Pieczyngów nad Morzem Czarnym. Wyprawę finansował zapewne Bolesław Chrobry. w roku 1008 Bonifacy jest ponownie w Polsce i usiłuje udać się z kolei do Szwecji, aby przez swoich uczniów zorientować się w sytuacji tamtejszego Kościoła, w 1009 roku udaje się do Jaćwierzy z wyraźnym zamiarem rozpoczęcia tam misji. Niestety nie było mu dane dokończyć pomyślnie rozpoczętego dzieła. Według podania miał nawrócić nad Bugiem jednego z książąt jaćwieskich, Nothimera. Rywale księcia wykorzystali ten moment i pozbawili go władzy. Brunon zaś, z 18 towarzyszami, miał zginąć z ich ręki 9 marca 1009 roku, gdzieś w okolicach Pojezierza Suwalskiego. Miał wówczas zaledwie 35 lat życia. Bolesław Chrobry wykupił jego ciało. Niestety, ślad o relikwiach męczennika zaginął.

Brunon jest autorem trzech dochowanych utworów pisanych: Żywotu św. Wojciecha, Listu do cesarza Henryka II (1008) i Żywotu Pięciu Braci Kamedułów (1008 lub 1009), zamordowanych przez na pół pogańskich pachołków królewskich. Styl i język tych pism wskazują na wysoką kulturę św. Brunona.

Kult św. Brunona-Bonifacego rychło rozszedł się po świecie. Już w roku 1040 wychodzi jego żywot wpleciony przez św. Piotra Damiana do żywotu św. Romualda. Jego cześć rozwijała się w zakonie kamedułów, a także w kolegiacie w Kwerfurcie, której sam św. Brunon miał być fundatorem. w Martyrologium Rzymskim figuruje od XVI w. w XVII w. św. Brunon-Bonifacy został uznany za patrona Warmii, a w 1963 został ogłoszony głównym patronem diecezji łomżyńskiej.

13 Lipiec

Andrzeja Benedykta Kunegundy Kingi Henryka Ernesta Eugeniusza Sary

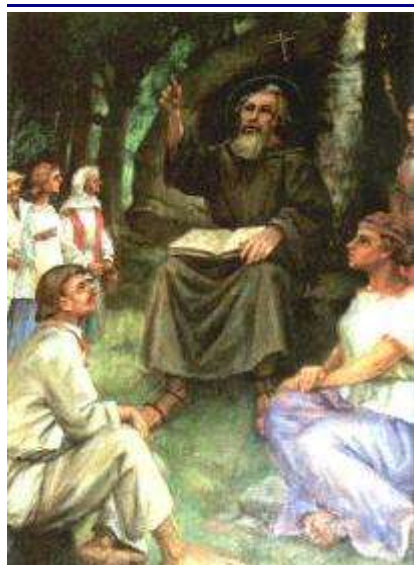
Św. pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta (*WO*)

W diecezji tarnowskiej - patronów diecezji (WO)

śśw. Eugeniusza bpa, Salutarisa dk., Moritty, mm. w Kartaginie († 505)

św. Henryka II cesarza († 1024)
św. Kleili Barbieri zk. († 1870)
św. Myropy m. († 307)
św. Serapiona m. († ok. 210)
św. Sylasa bpa († I w.)
św. Turiawy bpa († VII/VIII w.)

Św. Andrzej Świerad (Andrzej żurawek), pustelnik (+ 1030). Według tekstu z 1064 roku, napisanego przez węgierskiego biskupa Maurusa, Święty pochodził z Polski. Wstąpił do benedyktyńskiego klasztoru św. Hipolita na górze Zabór koło Nitry. Następnie przeniósł się na pustelnię w pobliżu klasztoru, gdzie zasłynął z surowej pokuty.

Św. Benedykt, pustelnik (+1033/1037). Towarzysz pustelniczego życia św. Andrzeja. Po jego śmierci opowiadał biskupowi Maurusowi o cnotach i umartwieniach swego mistrza. Kontynuował surowy tryb życia w pustelni. Podobnie jak św. Andrzej miał przybyć "de terra Poloniensi". W trzy lata po śmierci św. Andrzeja napadli go zbójcy i zabili. Ciało wrzucili do rzeki Wag. Relikwie obu Świętych spoczywają w kościele św. Emmerama w Nitrze. Obaj Święci odbierają szczególną cześć w Polsce - w Tropiu (nowosądeckie) i w Opatowcu.

W IKONOGRAFII ukazuje się św. Andrzeja jako pustelnika.

Jego atrybutem jest dziupla.

14 Lipiec

Kamila Henryka Ulryka Franciszka Marcelina Stelli Angeliny

Św. Kamila de Lellis, kapłana (WD)

Św. Henryka, cesarza (WD)

Bł. Jakuba de Voragine, biskupa (1228 - 1289)
 bł. Angeliny Marsciano wdowy († 1435)
 św. Franciszka Solano kpł. zk. († 1610)
 św. Feliksa bpa Como († ok. 390)
 św. Foksa m. († pocz. II w.)
 św. Heraklesa bpa w Aleksandrii († ok. 248)
 św. Marcelina kpł. († ok. 775)
 św. Optacjana bpa Brescii († IV w.)

Św. Kamil de Lellis, kapłan, zakonnik. Urodził się 25 maja 1550 roku w Abruzzach. W latach 1559-1574 prowadził życie żołnierza, walcząc przeciw Turkom w służbie Wenecji. 2 lutego 1575 roku doznał nawrócenia. Odmienił życie. Pragnął zostać kapucynem, ale z powodu rany w nodze musiał opuścić zakon. Własne cierpienie zaprowadziło go do szpitala św. Jakuba dla nieuleczalnie chorych w Rzymie. Tutaj spełniał najniższe posługi i przygotowywał chętnych do dobrej śmierci. Tu odnalazł swoje powołanie. Jako 32-letni mężczyzna rozpoczął naukę, aby zostać kapłanem. W 1586 roku założył zakon Kleryków Regularnych, aby posługiwał chorym (kamilianie). Był jego przełożonym. Umarł 14 lipca 1614 roku. Jest patronem kamilianów, szpitali i chorych, pielęgniarek i pielęgniarzy.

W IKONOGRAFII św. Kamil przedstawiany jest w sutannie, na której widnieje czerwony krzyż.

Jego atrybutami są: anioł, krzyż, księga, różaniec.

15 Lipiec

Bonawentury Włodzimierza Atanazego Egona Dawida Henryka Lubosława

Św. Bonawentury, biskupa i doktora Kościoła (*WO*)

św. Abudemiusza m. († III/IV w.)

bł. Anny Marii Javouhey zk. († 1851)

św. Antiocha z Sebasty i Cyriaka, mm. († III/IV w.)

św. Atanazego bpa Neapolu († 872)

bł. Ignacego de Azevedo m. († 1570)

św. Pompilusza Marii Pirotti zk. († 1766)

św. Włodzimierza I Wielkiego księcia († 1015)

Św. Bonawentura, zakonnik, biskup, kardynał, doktor Kościoła. Jan di Fianza urodził się około 1217 roku w Bagnoregio koło Viterbo. Ojciec był lekarzem. Jan studiował filozofię w Paryżu. Mając 25 lat wstąpił do franciszkanów, przyjmując imię zakonne Bonawentura. Następnie skończył studia teologiczne i podjął wykłady 2 lutego 1257 roku został generałem zakonu i na tym urzędzie zasłużył sobie na miano drugiego założyciela franciszkanów. W zakonie mediował pomiędzy frakcją rygorystyczną a zwolennikami łagodniejszej reguły. Odbył wizytacje w Anglii, Flandrii, Niemczech, Hiszpanii, we Włoszech. Bonawentura posiadał umiejętność łączenia życia czynnego, publicznego z bogatym życiem wewnętrznym. Miał wielkie nabożeństwo do Męki Pańskiej. Papież Grzegorz X mianował go kardynałem-biskupem Albano. Delegacja papieska z wiadomością o nominacji zastała go przy myciu naczyń kuchennych w klasztorze. Przygotował sobór w Lyonie. Prowadził negocjacje w sprawie unii Kościoła katolickiego z greckim Kościołem ortodoksyjnym. Niestety, wkrótce potem została ona zerwana. Umarł 15 lipca 1274 roku podczas trwania soboru w Lyonie. Był jednym z najwybitniejszych teologów średniowiecza. Pozostawił po sobie wiele traktatów i dzieł teologicznych. Kanonizowany w 1482 roku przez Sykstusa IV Św. Bonawentura jest patronem franciszkanów, matek oczekujących potomstwa, dzieci, robotników, teologów.

W IKONOGRAFII Święty przedstawiany jest w habicie franciszkańskim z biskupim krzyżem na piersiach; jako kardynał w cappa magna; jako teolog nad pulpitem. Jego atrybutami są: anioł przynoszący mitrę, kapelusz kardynalski trzymany przez anioła lub leżący u stóp, księga, krzyż w dłoniach, drzewo Krzyża Świętego (jest to aluzja do traktatu "Ecce lignum Vitae"), zwój.

16 Lipiec

Marii Eustachego Mariki Dzierzysława Marii Magdaleny

Św. Marii Magdaleny Postel, dziewicy (1756 - 1846)

św. Atenogena bpa Sebasty m. († III/IV w.)

św. Eustachego bpa († ok. 338)

św. Fausta m. († III w.)

św. Rajneldy dz. m. we Francji († 680)

św. Syzenanda m. w Kordobie († 851)

Św. Maria Magdalena Postel, dziewica (1756-1846). Urodziła się w Barfleur, w Normandii, jako najstarsze z siedmiorga dzieci Jana i Teresy Levallios. Po szkole podstawowej oddano ją na wychowanie do benedyktynek. Kiedy wybuchła Rewolucja Francuska, jej domek nad zatoką stał się schronieniem dla ukrywających się i uchodzących do Anglii duchownych. Julia imię otrzymane na chrzcie roznosiła chorym Komunię św, potajemnie katechizowała dzieci, zajmowała się pracą apostołską wśród opuszczonych. Po rewolucji przystąpiła do zakładania bezpłatnych szkół i internatów dla dziewcząt oraz sierocińców. Z myślą o tym dziele założyła zakon Ubogich Córek Miłosierdzia. Zmarła w wieku 90 lat. Kanonizował ją Pius XI w 1925 roku.

17 Lipiec

Jadwigi Aleksego Bogdana Ennodiusza Anety Marceliny

Św. Jadwigi, królowej

św. Aleksego, wyznawcy († V w.)

św. Ennodiusza bpa Pawii († 521)

św. Leona IV pp. († 855)

św. Marceliny dz. († 398)

śwśw. Sperata, Narzalisa, Cytyna, Weturiusza, Feliksa, Acylina, Letancjusza, Januarego, Generosa, Westina, Donata, Sekunda, mm. w Kartaginie († 180)

św. Teodoty m. († VII w.)

św. Teodozego bpa Auxerre († pocz. VI w.)

Św. Aleksy, wyznawca (+V w), według syryjskiego tekstu z V wieku był Rzymianinem z zamożnej rodziny. W dniu swego ślubu potajemnie opuścił dom i udał się z pielgrzymką do Ziemi Świętej. W Edessie miał być żebrakiem. Tuż przed śmiercią wyjawiał, kim jest. Według innej wersji wiódł życie eremity koło Edessy Następnie powrócił do Rzymu i nie rozpoznany przeżył 17 lat w maleńkiej celi pod schodami rodzinnego domu. Życie spędził na modlitwie i nawiedzaniu sanktuariów rzymskich. Po śmierci znaleziono w jego ręku kartkę z opisem życia. W jego życiorysie przemieszana jest tradycja

z legendą. W średniowieczu św. Aleksy był bardzo popularną postacią w Europie i Północnej Afryce. Patron licznych zakonów, a także ubogich, pielgrzymów, wędrowców, żebraków. Orędownik podczas trzęsienia ziemi, suszy, złej pogody, w czasie epidemii i plag.

Św. Aleksy był ulubioną postacią w średniowiecznej literaturze i w sztuce scenicznej. Poemat o św. Aleksym jest jednym z najstarszych zabytków języka we Francji. Pojawia się również wcześniej m. in. w tekstach niemieckich, polskich „Legenda o św. Aleksym”(XV w.).

W Polsce Święty odbierał szczególną cześć w Tumie pod Łęczycą oraz w Płocku.

W IKONOGRAFII św. Aleksy przedstawiany jest w ubiorze pustelnika lub pielgrzyma, czasami jako postać leżąca pod schodami. Atrybuty: księga, kij pielgrzyma, schody, zwój.

18 Lipiec

Szymona Fryderyka Arnolda Emiliana Kamila Erwina Karoliny Brunona

Św. Szymona z Lipnicy, kapłana (*WD*)

W diecezji tarnowskiej (WO)

św. Arnulfa bpa ps. († 640)

św. Brunona bpa w Segni († 1123)

św. Emiliana m. († 362)

św. Filastrusza bpa († ok. 397)

św. Fryderyka bpa m. († 838)

św. Gaudenty dz. m. w Kartaginie († 203)

św. Maryny dz. m. († III w.)

św. Materna bpa († IV w.)

śwśw. Symforyzy i jej siedmiu synów: Krescenta, Juliana, Nemezjusza, Prymitywa, Justyna, Stakteusza, Eugeniusza, mm. w Tivoli
(† pocz. II w.)

Św. Szymon z Lipnicy, kapłan, urodził się około 1437 roku w Lipnicy. Studiował na Akademii Krakowskiej, po czym pod wpływem kazań św. Jana Kapistrana wstąpił do bernardynów. Pełnił wiele funkcji w zakonie, m. in. był gwardianem w Tarnowie, kaznodzieją w Stradomiu i Krakowie, magistrem nowicjatu. Podróżował do Akwilei, Pawii, Rzymu oraz do Ziemi Świętej. W zakonie odznaczał się surowością życia, nabożeństwem do Najświętszego Sakramentu i Matki Bożej.

Umarł posługując chorym, podczas zarazy w Krakowie 18 lipca 1482 roku. Beatyfikacji w roku 1685 dokonał Innocenty IX. Relikwie bł. Szymona spoczywają w kościele bernardynów w Krakowie.

24 lutego 1685 roku został beatyfikowany przez papieża Innocentego XI.

3 czerwca 2007 roku o godz. 10.00, w Uroczystość Trójcy Przenajświętszej, w czasie Mszy na Placu Świętego Piotra w Watykanie, Ojciec święty Benedykt XVI uroczyście kanonizował bł. Szymona.

W IKONOGRAFII św. Szymon przedstawiany jest jako głoszący kazanie.

19 Lipiec

Wincentego Wodzisława Ambrożego Teodora Marcina Radomiły Alfredy Rufina Makryny
Symmacha

Św. Makryny Młodszej (ok. 327 - 379)

św. Ambrożego Autperta op. († 781)

św. Aurei m. († 856)

św. Epafrasa bpa Kolosan († I w.)

śwśw. Justyny i Rufiny, mm. w Sewilli († ok. 287)

św. Symmacha pp. († 514)

św. Teodora mn. († 848)

Św. Makryna Młodsza (ok. 327-379). Urodziła się w Cezarei Kapadockiej. Po śmierci swego narzeczonego zajęła się wychowywaniem młodszego rodzeństwa. Spośród dziewięciorga rodzeństwa trzech braci zostało świętymi: Bazyli Wielki, Piotr biskup Sebasty i Grzegorz biskup Nyssy. Prowadziła z domownikami życie na pół klasztorne. Św. Grzegorz z Nyssy napisał o niej wspomnienie, w którym przekazał modlitwę św. Makryny na łożu śmierci.

20 Lipiec

Czesława Małgorzaty Ludwika Hieronima Eliasza Emiliani Fryderyka Józefa Kolumby
Bł. Czesława, kapłana (WO)

W archidiecezji wrocławskiej i diecezji opolskiej - patrona archidiecezji i diecezji (WO)

św. Ansegiza († 833)

św. Aureliusza bpa Kartaginy († 429)

św. Eliasza proroka

św. Eliasza bpa Jerozolimy († 516)

św. Flawiana II bpa Antiochii († 512)

św. Hieronima Emilian I zk. († 1537)

błbł. Leona Ignacego Mangin, Pawła Denn, Modesta Andlauerera, Remigiusza Isore, mm. w
Chinach († 1900)

św. Ludwiki Sabaudzkiej księżny wdowy zk. († 1503)

św. Małgorzaty dz. m. († III w.)

św. Pawła dk. m. († 851)

św. Sewery († ok. 660)

św. Wulmara op. († ok. 700)

Bł. Czesław, kapłan. Urodził się około roku 1180 w Kamieniu Opolskim. Studiował w Paryżu (?). Jako kapłan wstąpił do dominikanów. Habit otrzymał z rąk św. Dominika. W roku 1222 roku przybył z innymi współbraćmi do Krakowa. Stąd udał się do Pragi, gdzie założył pierwszy klasztor. W parę lat później został przeorem we Wrocławiu. W mieście tym przebywał aż do śmierci (1242). Beatyfikowany przez Klemensa XI w 1713 roku. Jest patronem Wrocławia.

W IKONOGRAFII bł. Czesław jest przedstawiany z kulą ognistą lub ze słupem ognia nad głową, który według tradycji ukazał się podczas oblężenia Wrocławia przez Tatarów. Niecodzienne to zjawisko spowodowało ich odwrót.

Atrybutami Błogosławionego są: krzyż misyjny, kielich, otwarta księga Ewangelii, laska pielgrzyma, lilia, monstrancja, puszka z komunikantami, różaniec.

21 Lipiec

Apolinarego Wawrzyńca Daniela Wiktora Andrzeja Benedykta Wojsława Roksany Praksey Alberta

Św. Wawrzyńca z Brindisi, kapłana i doktora Kościoła (*WD*)

Św. Apolinarego biskupa i męczennika (*WD*)

bł. Alberta Crescitelli m. w Chinach († 1900)

św. Argobasta bpa Strasburga († VI w.)

św. Daniela proroka

śwśw. Klaudiusza, Justa, Jukundyna, mm. († poł. II w.)

św. Jana mn. († IV w.)

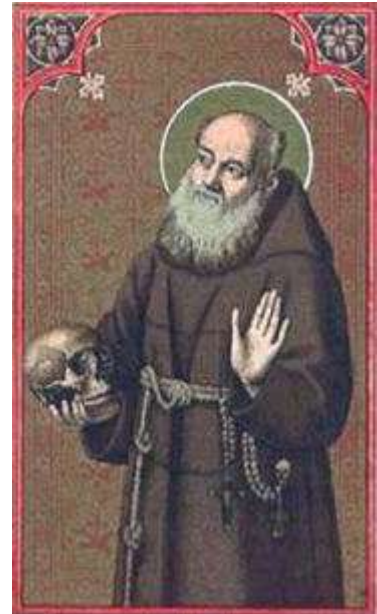
św. Praksey dz. († 491)

św. Wiktora m. w Marsylii († 290)

św. Zotyka bpa i m. († II w.)

Św. Wawrzyniec z Brindisi, kapłan, doktor Kościoła. Juliusz Cezary Russo urodził się w roku 1559. Wstąpił do zakonu kapucynów, przyjmując imię zakonne Wawrzyniec. Na studiach w Padwie i Wenecji zdobył wykształcenie teologiczne i biegłość w kilku językach. Wyświęcony na kapłana, pracował gorliwie nad reformą Kościoła w Italii, Niemczech, Czechach. Mając 43 lata został generałem zakonu. Znany jako kaznodzieja, gorliwy apostoł oraz dyplomata, mediator między panującymi. Przyczynił się do odniesienia zwycięstwa nad Turkami pod Szekesfehervar w 1601 roku, do stworzenia Ligi Świętej. Pełnił misje dyplomatyczne we Włoszech, na dworach Austrii, Bawarii, Hiszpanii, Francji.

Zmarł, podczas misji dyplomatycznej, w Lizbonie 22 lipca 1619 roku. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę literacką i teologiczną. Kanonizował go Leon XIII w 1881. Jan XXIII ogłosił doktorem Kościoła. Jest patronem zakonu kapucynów.

W IKONOGRAFII św. Wawrzyniec przedstawiany jest w brązowym habicie kapucyńskim. Jego atrybutami są: obraz Matki Bożej, krucyfiks, księga, pióro, czaszka, lilia, anioł z koroną.

22 Lipiec

Marii-Magdaleny Benona Bolesława Bolesławy Stojsława Teofila

Św. Marii Magdaleny (*WO*)

bł. Benona bpa († 1088)

św. Cyryla bpa († ok. 306)

św. Józefa ze Scytopola († ok. 355)

św. Meneleusa op. († ok. 700)
św. Nicefora od Jezusa zk. m. w Hiszpanii († 1936)
św. Platona m. († III/IV w.)
św. Syntychy († I w.)
św. Teofila pretora m. na Cyprze († 792)
św. Wandregizyla op. († 668)

Św. Maria Magdalena, według biblijnej relacji pochodziła z Magdali - "wieży ryb" nad Jeziorem Galilejskim. Jezus wyrzucił z niej siedem złych duchów (Mk 16,9; Łk 8,2). Odtąd zalicza się do kręgu Jego uczniów i wraz z innymi niewiastami troszczy się o wędrujące z Nim grono. Była obecna podczas ukrzyżowania i śmierci Jezusa (Mk 15,40; Mt 27, 56; J 19,25) oraz zdjęcia Go z krzyża i pogrzebu. Była jedną z trzech Marii, które udały się do grobu, aby namaścić ciało Ukrzyżowanego, ale grób znalazły pusty (J 20,1). Marii Magdalenie ukazał się Zmartwychwstały Jezus jako ogrodnik (J 20,15). Ona pierwsza powiedziała Apostołom o Chrystusie, że On żyje (Mk 16,10; J 20,18). W tradycji Marię Magdalenę utożsamiano z innymi Mariami - Marią z Betanii, siostrą Łazarza; z Marią, grzesznicą obmywającą nogi w domu Szymona (J 12,3; Łk 7,37-48) oraz z Marią Egipcjanką, nierządnicą (V w.), która po nawróceniu miała żyć jako pustelnica nad Jordanem. Według greckiej tradycji Maria Magdalena zmarła w Efezie, a jej relikwie zostały przeniesione w roku 899 do Konstantynopola przez cesarza bizantyjskiego Leona VI Mądrego. Według tradycji Zachodu przybyła do południowej Francji, gdzie głosiła wiarę w Chrystusa w okolicach Marsylii i Aix. Potem trzydzieści lat spędziła na pustelni w St. Baume. Maria Magdalena jest patronką zakonów kobiecych; Prowansji, Sycylii, Neapolu; dzieci, które mają trudności z chodzeniem, fryzjerów, kobiet, osób kuszonych, ogrodników, studentów, więźniów.

W IKONOGRAFII św. Maria Magdalena przedstawiana jest według tradycji, która utożsamiła ją z innymi Mariami. Ukazywana w długiej szacie z nakrytą głową; w bogatym książęcym wschodnim stroju lub jako pokutnica, której ciało osłaniają długie włosy; w malarstwie barokowym ukazywana bez odzieży lub półnago. Jej atrybutami są: dyscyplina, instrumenty muzyczne, krucyfiks, księga - znak jej misyjnej działalności, naczynie z olejkami, kadzielnica, gałązka palmowa, czaszka, włosiennica, zwierciadło.

23 Lipiec

Brygidy Apolinarego Sławosza Bogny Bogdy Beatryczy Razyfa
Św. BRYGIDY SZWEDZKIEJ, ZAKONNICZY, PATRONKI EUROPY (*Święto*)

św. Apolinarego bpa m. († II/III w.)
św. Jana Kasjana mn. († 433)
bł. Joanny z Onieto zk. († 1305)
św. Liboriusza bpa w Le Mans († IV w.)
śwśw. Romuli, Redempty, Herundy, mm. w Rzymie († VI w.)
śwśw. Trofima i Teofila, mm. († pocz. IV w.)

Św. Brygida, królowa, wdowa, zakonnica. Urodziła się w 1303 roku w Finstad koło Uppsali. Jej rodzina była spokrewniona z królem szwedzkim. Od dzieciństwa miała nadprzyrodzone wizje. W wieku 15 lat wydano ją za mąż za 18-letniego księcia Ulfa Gudmarssona. Małżeństwo było szczęśliwe. Brygida wychowała ośmioro dzieci, w tym Katarzynę, późniejszą świętą. Z mężem pielgrzymowała do Santiago de Compostela. Po powrocie Ulf wstąpił do cystersów w Alvastra, gdzie zmarł w lutym 1344 roku. W dwa lata później Brygida położyła kamień węgielny pod klasztor nowego zakonu - Najświętszego Zbawiciela (brygidki). Jej życie wypełniała modlitwa, umartwienia, pokuta. Była hojna dla fundacji kościelnych i charytatywnych. Doznawała licznych przeżyć mistycznych i objawień. W ich wyniku wzywała kolejnych papieży, aby powrócili z Awinionu do Wiecznego Miasta. Była prekursorką nabożeństwa do Najświętszego Serca Jezusa. W 1372/1373 w towarzystwie córki Katarzyny odbyła pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Ostatnie 24 lata spędziła w Rzymie. Tam zmarła 23 lipca 1373 roku, w dniu, który przepowiedziała. Jej ciało poprzez Korsykę, Styrię, Morawy, Polskę sprowadzono do Szwecji, gdzie złożono w klasztorze w Vadsena, który założyła. Pozostawiła po sobie księgę "Objawień", która ze względu na przepowiednie dotyczące Kościoła, losów państw cieszyła się wielkim zainteresowaniem w Europie. Kanonizowana w 1391 roku. Jest patronką

Szwecji, pielgrzymów oraz dobrej śmierci.

W IKONOGRAFII św. Brygida przedstawiana jest w ciemnowiśniowym habicie z czerwonym welonem, na nim korona z białego płótna z pięcioma czerwonymi znakami - symbolizującymi pięć ran Jezusa. Czasami siedzi przy pulpicie i spisuje swoje wizje. Jej atrybutami są: heraldyczny lew, korona; księga, którą pisze; ptasie pióro, pielgrzymi kapelusz, serce i krzyż.

24 Lipiec

Kingi Kunegundy Krystyny Borysa Gleba Olgi
Św. Kingi, dziewicy (WO)

W diecezji tarnowskiej - patronki diecezji (WO)

bł. Augustyna z Biella zk. († 1493)

śwśw. Borysa i Gleba, mm. pod Kijowem († XI w.)

św. Krystyny z Bolsena dz. m. († III/IV w.)

św. Ursycyna bpa († V w.)

św. Wiktora żołnierza m. († III/IV w.)

Św. Kinga (Kunegunda), księżna, dziewica. Urodziła się w 1234 roku jako córka Beli IV, króla węgierskiego, i jego żony Marii, cesarzówny bizantyjskiej. Była siostrą św. Małgorzaty Węgierskiej oraz bł. Jolanty. Żona Bolesława Wstydlwego, księcia krakowskiego, z którym dzieliła trudy długiego panowania. Sprowadziła górników węgierskich, z czym wiąże się legenda o odkryciu przez nią soli

w Bochni. Matka biednych i strapionych. Po śmierci męża wstąpiła do klasztoru klarysek w Starym Sączu, który wcześniej ufundowała. Umarła 24 lipca 1292 roku w Starym Sączu. Beatyfikowana przez Aleksandra VIII w 1690 roku.

Kanonizowana przez Jana Pawła II 16 czerwca 1999 roku w Starym Sączu.

Jest patronką Polski i Litwy oraz diecezji tarnowskiej.

W IKONOGRAFII przedstawiana jest w stroju klaryski lub księżny, w rękę trzyma makietę klasztoru ze Starego Sącza, czasami bryłę soli, bywa w niej pierścień.

25 Lipiec

Jakuba Krzysztofa Olimpji Walentyny

Św. JAKUBA, APOSTOŁA (*Święto*)

Św. Krzysztofa męczennika († ok. 250)

św. Olimpji, wdowy

św. Kukufasa m. w Barcelonie († pocz. IV w.)

św. Magneryka bpa († ok. 596)

św. Pawła m. († 308)

bł. Piotra z Mogliano kpł. zk. († 1490)

błbł. Rudolfa Acquavivy kpł., Alfonsa Pacheco kpł., Piotra Berno kpł., Antoniego Francisco kpł., Franciszka, Aranha zk., mm. w Goa († 1583)

św. Teodemira mn. m. († 851)

św. Walentyny m. († 308)

Św. Jakub, Apostoł. Jakub, zwany Większym lub Starszym, był synem rybaka Zebedeusza i Salonie z Betsaidy (Mt 27,56). Starszy brat św. Jana Ewangelisty. Był powołany przez Jezusa, razem ze swym bratem Janem, jako jeden z Jego pierwszych uczniów (Mt 4,21). Wraz z Piotrem i Janem należał do grupy Apostołów najbliższych Mistrzowi. Świadek wskrzeszenia córki Jaira (Mk 5,37), Przemienienia Pańskiego (Mt 17,1 nn) oraz agonii Chrystusa w Getsemani (Mt 26,37). Żywe usposobienie Jakuba i Jana sprawiło, że Jezus nazwał ich "synami gromu" (Mk 3,17). Święty Jakub jako pierwszy z Apostołów poniósł, zgodnie z przepowiednią Chrystusa (Mk 10,39), męczeńską śmierć. W Jerozolimie około 44 roku

został ścięty mieczem na rozkaz Heroda Agryppy I (Dz 12,1-2). Według starej tradycji hiszpańskiej jego relikwie spoczywają w Santiago de Compostela. W średniowieczu jego sanktuarium było jednym z trzech najważniejszych w chrześcijaństwie. Do dzisiaj jest licznie odwiedzane. Święty jest patronem Hiszpanii i Portugalii; m. in. zakonów rycerskich, czapników, hospicjów, szpitali, kapeluszników, pielgrzymów, sierot.

W IKONOGRAFII św. Jakub przedstawiany jest jako starzec o silnej budowie ciała w długiej tunice i w płaszczu lub pielgrzym w miękkim kapeluszu z szerokim rondem. Jego atrybutami są: bukłak, kij pielgrzyma, księga, miecz, muszla, torba, turban turecki, zwój.

26 Lipiec

Joahima Anny Mirosławy Wilhelma Bartłomieja Grażyny Hanny

Św. Joahima i Anny, rodziców NMP (WO)

Św. Anny, Matki NMP

W diecezji opolskiej - głównej patronki diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

W diecezji gliwickiej - patronki diecezji (WO)

św. Bartłomieja Capitanio zk. († 1833)

św. Erasta bpa Filippi († I w.)

św. Jacka m. († I/II w.)

św. Symeona ps. († 1016)

bł. Tytusa Brandsma zk. m. († 1941)

bł. Wilhelma Warda kpł. m. († 1641)

Św. Anna i św. Joachim (+I w.). Rodzice Najświętszej Maryi Panny. Ewangelie nie przekazały o nich żadnej wiadomości. Milczenie Biblii dopełnia bogata literatura apokryficzna. Anna pochodziła z rodziny kapłańskiej z Betlejem. Od IV wieku do dzisiaj pokazuje się przy Sadowce Owczej w Jerozolimie miejsce, gdzie stał dom Anny i Joachima. Obecnie wznosi się na nim trzeci z kolei kościół. Wybudowali go krzyżowcy. Św. Anna jest patronką diecezji opolskiej, miast, m.in. Hanoveru, oraz kobiet rodzących, matek, wdów, położnic, ubogich robotnic, górników kopalni złota, młynarzy powoźników, żeglarzy Św. Joachim czczony był w dawnej Polsce jako "protektor Królestwa". Oboje patronują małżonkom.

Apokryficzna "Protoewangelia Jakuba" z II wieku podaje, że Anna i Joachim byli bezdzietni. Joachim w podeszłym wieku udał się na pustynię, gdzie przez 40 dni i nocy modlił się oraz pościł, prosząc o potomstwo. Anna zaś błagała Boga w swoim domu o zdjęcie z niej piętna niepłodności. Zostali wysłuchani. Anioł zapowiedział im narodzenie się dziecka. Po urodzeniu się Maryi, spełniając uprzednio złożony ślub, oddali swą jedynaczkę na służbę w świątyni. Według jednej z legend Annie przypisuje się "trinubium" - po śmierci Joachima miała wyjść jeszcze dwukrotnie za mąż.

W IKONOGRAFII św. Anna ukazywana jest w scenach z apokryfów oraz obrazujących życie Maryi. Przedstawiana jako starsza kobieta z welonem na głowie. Od XIV wieku pojawia się nowy motyw ikonograficzny, tzw. Anna Samotrzecia - ukazujący Annę z Maryją i Dzieciątkiem Jezus. Ulubionym tematem jest św. Anna ucząca czytać Maryję. Niektóre Jej atrybuty: palec na ustach, księga, lilia.

Św. Joachim ukazywany jest jako starszy, brodaty mężczyzna w długiej sukni lub w płaszczu. Występuje w licznych cyklach mariologicznych oraz z życia św. Anny. Jego atrybutami są: anioł, Dziecię Jezus w ramionach, dwa gołąbki w dłoni, na zamkniętej księdze lub w małym koszyku, jagnię u stóp, laska, kij pasterski, księga, zwój.

27 Lipiec

Julii Natalii Inocentego Marii-Magdaleny Celestyna Aurelego Tomisławy Dionizego Rudolfa Aureliusza

Św. Joahima ojca NMP

W diecezji opolskiej i gliwickiej (WO)

Św. Innocentego I, papieża (V w.)

św. Antuzy m. († VIII w.)

bł. Bertolda op. († 1142)

św. Celestyna I pp. († 432)

św. Feliksa († 852)

śwśw. Jerzego dk., Aureliusza z żoną Natalią i Feliksa z żoną Liliosą, mm. († 852)

śwśw. Hermolausa kpł. oraz braci Hermippusa i Hermokratesa, mm. († 305)

bł. Marii Magdaleny Martinengo zk. († 1737)

św. Maura bpa i Sergiusza, mm. († pocz. II w.)

bł. Novellona zk. († 1280)

św. Pantaleona lekarza m. († ok. 305)

Św. Innocenty I, papież (V w.) pochodził z Albano. Kościołem rządził w latach 401-417. Dokonał wielu rozstrzygnięć w dziedzinie doktryny, liturgii i duszpasterstwa. Łagodził konflikty Prowadził rokowania z Alarykiem. Interweniował w sporach episkopatu afrykańskiego, które powstały wskutek potępienia herezji pelagianizmu. Działał energicznie, aby zażegnać niebezpieczeństwo nestorianizmu.

28 Lipiec

Sarbeliusza Wiktora Innocentego Melchiora Walentego Marceli Aidy Nazariusza

Św. Sarbeliusza Makhłuf, Kapłana (WD)

Św. Wiktora I, papieża

św. Akacjusza m. († ok. 310)

bł. Alfonsy od Niepokalanego Poczęcia, Muttathupadam zk. († 1946)

bł. Antoniego delia Chiesa zk. († 1459)

bł. Melchiora Garda Sampedro bpa m. w Indochinach († 1858)

śwśw. Nazariusza i Celsa, mm. († III w.)

św. Samsona bpa w Bretanii († 565)

bł. Urbana II pp. († 1099)

Św. Sarbeliusz Makhłuf, kapłan XIX w. Urodził się w miejscowości Biga Kafra w Libanie w roku 1828. Po wstąpieniu do zakonu libańskich maronitów przyjął imię Sarbeliusz. Wyświęcony na prezbitera, pragnąc żyć w ścisłej samotności i osiągnąć wyższą doskonałość, z klasztoru

w Annaja odszedł na pustynię, gdzie służył Bogu przez niezwykle surowe życie, nieustanne posty i modlitwy. Zmarł 24 grudnia 1898 roku.

Św. Wiktor I, papież. Według "Liber Pontificalis" pochodził z Afryki Północnej; według św. Hieronima z południowej Italii. Jego pontyfikat trwał 10 lat (189-198). Rozpoczynający się wtedy proces tzw. łatinizacji Kościoła przejawiał się w sporze o datę Wielkanocy. Na Wschodzie świętowano dzień zbieżny z datą żydowskiej Paschy, na Zachodzie pamiątkę Zmartwychwstania obchodzono w niedzielę. Wiktor I zaangażował się w ten spór na tyle energicznie, że groziło to odłączeniem się gmin chrześcijańskich Azji Mniejszej od Rzymu. Sytuację załagodził św. Ireneusz z Lyonu. Papież występował przeciwko ówczesnym herezjom gnozie i monarchizmowi. Nie wiadomo, jaką zmarł śmiercią, mimo że "Liber Pontificalis" zwie go męczennikiem. Pochowany na Watykanie.

29 Lipiec

Marty Ludmiły Olafa Lupusa Feliksa Olgi Beatryczy

Św. Marty (*WO*)

śwśw. Feliksa, Symplicjusza, Faustyna, Beatrycze, Rufina, mm. († 304)

św. Lupusa bpa Troyes († 478)

śwśw. Lucylli, Flory, Eugeniusza, Teodora, Antonina, mm. († poł. III w.)

św. Olafa II króla († 1030)

św. Prospera bpa Orleanu († V w.)

św. Serapii dz. m. († pocz. II w.)

św. Wilhelma bpa Saint-Brieuc († 1234)

Św. Marta (+ I w.). Pochodziła z Betanii. Siostra Marii i Łazarza, których Chrystus darzył swą przyjaźnią. Wiele razy gościła Go w swoim domu. Św. Łukasz opisuje szczegółowo jedno ze spotkań (Łk 10,38-42). Martę wspomina w Ewangelii św. Jan, odnotowując wskreszenie Łazarza. Wyznała ona wtedy wiarę w Jezusa jako Mesjasza i Syna Bożego (J 11,1-45). Ewangelista Jan opisuje także wizytę Jezusa u Łazarza na sześć dni przed wieczerzą paschalną, gdzie posługiwała Marta (J 12,1-11).

Św. Marta jest patronką gospodyń domowych, hotelarzy, kucharek, sprzątaczek, właścicieli zajazdów. Legenda prowansalska głosi, że po Wniebowstąpieniu Jezusa Żydzi wprowadzili Łazarza, Marię i Martę na statek bez steru i tak puścili ich na Morze Śródziemne. Dzięki Opatrzności wszyscy wylądowali szczęśliwie na wybrzeżu Francji, niedaleko Marsylii. Łazarz miał zostać pierwszym biskupem tego miasta, Marta założyła w pobliżu żeński klasztor, a Maria pokutowała w niedalekiej pustelni.

W IKONOGRAFII św. Marta przedstawiana jest w skromnej szacie z pękiem kluczy za pasem. Czasami we wspaniałej sukni z koroną na głowie. Są prezentacje, w których prowadzi smoka na pasku lub kropi go kropidłem. Nawiązują one do legendy, iż pokonała potwora Taraska.

Jej atrybutami są: drewniana łyżka, sztućce, księga, naczynie, różaniec.

30 Lipiec

Piotra Juliana Leopolda Julity Aldony Bogdana Ludmiły
Św. Piotra Chryzologa, biskupa i doktora Kościoła (*WD*)
śwśw. Abdona i Sennena, mm. († III w.)
śwśw. Maksymy, Donatelli, Sekundy, mm. († 304)
bł. Mannesa zk. († 1230)
św. Ursusa bpa († VI w.)

Św. Piotr Chryzolog, biskup, doktor Kościoła. Urodził się około 380 roku w miasteczku Imola. W roku 431 został arcybiskupem Rawenny, wówczas stolicy Zachodniego Cesarstwa. Był doradcą cesarzowej Galii Placydii i jej synów. Wytrawny dyplomata. Budowniczy kościołów. Gorliwy duszpasterz. Wybitny kaznodzieja. Wygłaszane mowy zjednały mu przydomek "Ztotousty" - po grecku "Chryzolog". Umarł 31 lipca 450 roku. Jest patronem diecezji i miasta Imoli.

31 Lipiec

Ignacego Lubomira Heleny Justyny Ernestyny Igi
Św. Ignacego z Loyoli, kapłana (*WO*)
bł. Fabiusza m. († ok. 303)
św. Firmusa bpa w Tagaście († III/IV w.)
św. Heleny m. w Szwecji († poł. XII w.)
św. Germana bpa († 448)
św. Jana Columbini zk. († 1367)
św. Justyna de Jacobis bpa m. w Abisynii († 1855)
św. Kalimeriusza bpa m. († II w.)
św. Leopolda Mendic z Castelnovo († 1942)

Św. Ignacy z Loyoli, kapłan. Inigo Lopez de Loyola urodził się w roku 1491 w kraju Basków, jako trzynaste dziecko w zamożnym rycerskim rodzie. Otrzymał staranne wychowanie. Był paziem ministra skarbu króla hiszpańskiego, następnie służył jako oficer w wojsku wicekróla Nawarry. W czasie walk hiszpańsko-francuskich znalazł się w oblężonej Pampelunie. Zraniony poważnie w nogę, został przewieziony do rodzinnego zamku. Rekonwalescencja była dla niego okresem łaski i gruntownej przemiany. Po powrocie do zdrowia zawiesił oręż przed cudownym obrazem Matki Bożej w opactwie

benedyktyńskim Montserrat i zamieszkał w grocie pod Manrezą. Tu, w oparciu o dzieło opata

Garcii de Cisneros, napisał szkic sławnych "Ćwiczeń duchownych". W 1523 roku przez Rzym, Wenecję udał się do Ziemi Świętej. Chciał tam pozostać do końca życia, dopiero w wyniku nalegań tamtejszego legata papieskiego wrócił do kraju. Uczył się, a następnie studiował w Barcelonie, Alcalá, Salamance, Paryżu. Tam 15 sierpnia 1534 roku wraz z sześciu przyjaciółmi złożywszy śluby ubóstwa, czystości oraz wierności Kościołowi, a zwłaszcza Ojcu Świętemu, dał początek nowemu zakonowi, zwanemu Towarzystwem Jezusowym. W 1537 roku Ignacy przyjął święcenia kapłańskie. Papież Paweł III zatwierdził nową wspólnotę w 1540 roku. Wkrótce potem św. Ignacy został wybrany przełożonym generalnym, urząd ten piastował do śmierci. Pozostawił po sobie 7 tysięcy listów, zawierających nieraz cenne pouczenia duchowe, "Opowiadanie pielgrzyma" oraz "Dziennik duchowy" - świadectwo ignacjańskiej mistyki. W ewolucji chrześcijańskiej duchowości mają szczególne znaczenie jego "Konstytucje" zakonu, w których zniósł obowiązek wspólnego odmawiania oficjum, przestrzegania reguły klasztornej, nakazując w zamian praktykowanie codziennej modlitwy myślniej, liturgię jako źródło życia duchowego, oraz "Ćwiczenia duchowne" - pierwowzór rekolekcji. W swoim nauczaniu przypominał, że człowiek musi dokonać pewnego wysiłku, aby współpracować z Bogiem. Św.

Ignacy zmarł 31 lipca 1556 roku, przepowiedziawszy datę swej śmierci. Beatyfikowany przez Pawła V (1609), kanonizowany przez Grzegorza XV (1622). Jest patronem trzech diecezji w kraju Basków; zakonu jezuitów; dzieci, matek oczekujących dziecka, kuszonych, skrupulantów, żołnierzy oraz rekolekcji. Jego relikwie spoczywają w rzymskim kościele Di Gesu. Zakon jezuitów odegrał w naszej Ojczyźnie szczególną rolę. Wydał między innymi takie postaci, jak: św. Stanisław Kostka, św. Andrzej Bobola, św. Melchior Grodziecki oraz Jakub Wujek (tłumacz pierwszej drukowanej "Biblii" w Polsce), Piotr Skarga Pawęski (wybitny kaznodzieja), Maciej Sarbiewski (poeta zwany polskim Horacym), Franciszek Bohomolec (ojciec komedii polskiej), Adam Naruszewicz (biskup, historyk, poeta), Franciszek Kniaźnin (poeta), Jan Woronicz (arcybiskup, prymas Królestwa Polskiego, poeta), Grzegorz Piramowicz (sekretarz Komisji Edukacji Narodowej), Jan Beyzym (apostoł trędowatych na Madagaskarze).

W IKONOGRAFII św. Ignacy przedstawiany jest w sutannie i birecie lub w stroju liturgicznym z imieniem IHS na piersiach. Niekiedy w stroju rycerskim i w szatach pielgrzyma.

Jego atrybutami są: księga; globus, który popycha nogą; monogram Chrystusa - IHS; napis AMDG - "Ad maiorem Dei gloriam" - "Na większą chwałę Boga"; krucyfiks, łyż, serce w promieniach, smok, sztandar, zbroja.